

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIII. ročník

číslo 5/květen 2017

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.00	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení (<i>L. Heryán: Exotem na této zemi</i>)
	19.00	PoMlaSG (<i>každé 2. a 4. úterý v měsíci</i>) Křesťanština (<i>každé 1., 3. a 5. úterý v měsíci</i>)
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	18.30	mládež
Pátek	15.30	dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

STARŠOVSTVO

- ... se sešlo 15. 5. **Biblický úvod** připravila Jitka Zvánovcová (1Tm 5,8; Ef 4,32).
- Diskutovali jsme o různých sympatických **námětech na využití přístavby**, které se postupně objevují (Sederové večery, Pozvi souseda na večeri, Mateřské centrum). Obecně vzato preferujeme sborové akce křesťanského rázu, další náměty jsme připraveni zvažovat s ohledem na naše technické možnosti.
- Po dokončení největších prašných prací na přístavbě proběhne **natírání kostela**; tuto nezbytnou údržbu plánujeme na druhou polovinu června.
- Mnoho zdaru a Božího požehnání **popřejeme sestře Jiřině Adamcové ve středu 7. 6.** ke kulatým narozeninám! Všichni jsou srdečně zváni, případné dotazy zodpoví Lenka Pecharová (777 221 393).
- Všichni členové a příznivci sboru jsou zváni též na **Noc kostelů v pátek 9. 6. od 20 hodin**. Zájemci o tuto celopražskou událost k nám zpravidla přicházejí po malých skupinkách, a tak velmi uvítáme pomoc dobrovolníků, kteří jim poskytnou základní informace o našem sboru.
- Příští schůze staršovstva bude v pondělí 12. 6. 2017.

JAD

Z KALENDÁŘE

- 21. 5. bohoslužby, Večeře Páně
- 28. 5. bohoslužby, Pavel Sivák
- 4. 6. rodinné bohoslužby, svatodušní, Večeře Páně
- 7. 6. (středa) biblická hodina, již **od 17 hodin!**, popřejeme Jiřině Adamcové
- 9. 6. (pátek) Noc kostelů; proslovy: 20, 21 a 22 hodin.
Hudba: 20.30, 21.30 a 22,30.
- 18. 6. bohoslužby, Večeře Páně

CESTA DO EMAUS

Bylo to zrovna takhle po Velikonocích. Doma ve schránce jsem objevil zapomenutou zásilku. Příjemce prý „bratr František Vonásek“. Chvilí jsem se na to nechápavě díval a pak mi to došlo. Obsílka z církve. Sborový dopis. Kdysi jsem pomáhal s jeho rozesíláním. To když jsem ještě aktivně chodil do kostela a naivně si myslel, že to dává smysl. Copak asi tak píšou v pozdravení ovečkám, pomyslím si a otevírám obálku. Aha. Pozdrav, nějaké předcítání z bible, pár zbožných frází, obvyklý flandácký kec, pozvání na Velikonoce v kostele – to si radši doma pustím Pasoliniho nebo Jesus Christ Superstar. A pak dlouhý článek o jakési solidaritě, aha, to jako že chtějí prachy, prý „pamatujte štedře na potřeby církve“.

Tak dost, řekl jsem si. Je čas s tím definitivně skoncovat. Už tenhle spolek nebudu financovat, ostatně už to nějaký čas nedělám. Chci pryč, neposílejte mi tyhle spamy. Končím s církví. Bylo to hořké zklamání. A přitom to vypadalo tak slibně. Ale kdo ještě dnes potřebuje něco takového? Kdo bude věřit nějaké absurdní resuscitaci jednoho šilence, který holt uměl oslovovat dav? Kdovíjak to bylo, že by už tenkrát cílený marketing? Dřív jsem chodil do kostela, vlastně jsem v něm vyrostl. Rodiče mě tam vodili, i jako dospělý jsem tam tu a tam zašel. Ale teď, teď už je jiná doba. Už jsem dávno prohlédl, co je to zač, a znechuceně odcháším. Naposled navštívím webové stránky sboru, abych se podíval, kdy mají úřední hodiny na faře. Odhlásím se aspoň osobně a se ctí. Doufám, že mě nebudou moc přemlouvát. Ale já se nenechám.

Hned druhý den odpoledne přicházím ke kostelu. Dojednal jsem si schůzku přímo s farářem, ať mám ten rozchod s církví řádně posvěcený. Dívám se kolem sebe. Tady je lidí. Co je sem táhne? Maminky s dětmi, odrostlejší děti přicházejí samy, do toho kroužek seniorů a nějakí lidé s notami, asi pěvecký sbor, to za nás nebylo. Dívám se raději zpovzdálí. Některé poznávám a nechci, aby oni poznali mě. Nemám rozhodně v úmyslu někomu něco vysvětlovat. S úderem čtvrté hodiny všichni zmizí kdesi v útrobách kostela a já zůstávám sám. Do toho mi zvoní mobil – farářovo číslo, ještě ho mám uložené. „Bratře Vonásku, bratře Vonásku!“ V duchu zuřím nad tím sokolským pozdravem, ale co už. „Bratře Vonásku, moc se omlouvám, ale jedu z návštěvy a porouchalo se mi auto, musím volat odtahovku a budu mít zpoždění, nezlobte se prosím. Nemohli bychom se sejít jindy?“ Zamumlám, že raději počkám tady. Co mi nakonec zbývá, odkládat to v žádném případě nebudu, už jsem se rozhodl.

Tak holt budu čekat. Myslel jsem, že farářské Superby z církevních restitucí jsou bezporuchové. To jsem se teda mylil.

A tak sedím na lavičce před kostelem. V jarním slunečném odpoledni přivírám oči. No dobře, přiznám to, kus života jsem tady prožil, je v tom hromada vzpomínek. Dědeček tu byl kurátorem. Pamětníci vzpomínali, jak krásně a nahlas zpíval při bohoslužbách. A táta občas vypomáhal na kazatelně. Vypadal legračně v tom taláru. Ale to už je dávno. Závidím jim, že vydrželi až do smrti. Mně se to nějak zprotivilo. Přijde mi, že nic z toho, čemu oni i já dřív věřili, prostě nemůže fungovat. Kdybys, Pane Bože, byl, tak bys přece musel vidět, v čem se tu pachtím. A nikdo mi nepomůže. Celý můj život je vlastně takové pachtění odnikud nikam. Od beznaděje k beznaději, z bláta do louže.

„Dobrý den, mladej pane, můžu přisednout?“ Ohlízím se, kdo mě to oslovil. Takový divný člověk – kde se tu vzal nevím, vypadá trochu jako poutník a trochu jako bezdomovec. „No prosím,“ říkám trochu neochotně. Toho jsem tu tak ještě potřeboval, pomyslím si a snažím se tvářit nezúčastněně. Poklepáním na hrudník zkontroluju peněženku v kapse saka. Už jenom čekám, kdy začne s historkou o okradení a srdceryvnou prosbou o pětikilo na vlak domů.

„Tak do kostelíčka, jo? Přišel jste se pomodlit, mladej pane?“ „To zrovna,“ povídám. „Naopak. Přišel jsem říct, ať už mi dá církev navěky pokoj.“ „Mně už pokoj dala,“ směje se on. „Cože, jak to myslíte?“ tvářím se nechápavě. „No vážně, doslova. Mám tu na faře takovou místnost, jednou za čas se tu umeju a vyspím, občas jim s něčím helfnu. Už mi takhle mockrát pomohli, jsou to fajn lidi, to víte, kde dneska narazíte na někoho, kdo nad vámi nezlomí hůl? A taky tam chodím na kázání. Líbí se mi to. Naposled jsem byl teď o Velikonocích. Na ten svátek vzkříšení, jak tomu říkají.“

„Vidíte,“ povídám, „tak to máme každý trochu jinak. Já jsem tam taky chodil. Ale teď už mi to nic nedává. Asi už jsem moc velkéj na to jejich fantazírování.“ „Jak to myslíte?“ ptá se on. A já na to: „Dokážete si představit, že někdo jen tak obživne? A pak resuscitovaný chodí po světě? A vůbec, co s tím v dnešním světě? Proč neobživnou i ti, které nám vzala rakovina nebo autonehoda? A proč neobživne radost a naděje, když o tom křesťani pořád tak rádi mluví? A vidíte to někde v týhle zemi? Jestli jo, tak jste asi jediný idealista, co nechápe realitu věcí. A s vámi ještě možná Babiš, když tvrdí, že bude líp. Já s tím mám problém, sorry jako!“ „Nevím,“ pokrčil on rameny. „Já

zase věřím, že tam všude ten Vzkříšenej nějak byl, nějak je. I u tý rakoviny, i u tý bouračky. Jenom to není tak jednoduše vidět. Víte, co si myslím? Že to vzkříšení bude asi něco jinýho než to, co byste mohl vidět třeba na kameře, kterou nás sledujou měšťáci.“

„O vzkříšení si běžte vykládat s těmi, co jsou vevnitř,“ ukazují směrem ke kostelu. „Ale vůbec ne,“ povídá on. „Oni to nepotřebují slyšet tolik, jako ti tady venku. Co se vám vlastně stalo, mladej pane, proč jste tak zklamanej?“

Překvapuje mě, že se tak zajímá. Ale vlastně je mi to sympatické. Aspoň někdo, říkám si. A kupodivu ani nechce prachy. Zatím.

„Ále,“ povídám ztěžka, „život nějak běží a já vlastně nevím kam. Nevidím moc smysl a cíl. A vadí mi, když mě někdo přesvědčuje o tom, jak jsou ty věci krásné a jednoduché. Zázraky na počkání – tomu fakt nevěřím. Proto tady s tím končím,“ ukážu znovu směrem ke kostelu. „Aha,“ povídá zase on, „já už tam chodím dlouho. A znám ty lidi, co tam jsou. Znáám jejich příběhy, co já toho už vyslechl. Taky se broďej leccíms. Nějak mi nepřipadá, že by ta víra byla tak jednoduchá, jak povídáte.“

A pak začal v tom dubnovém slunečném odpoledni vyprávět. Od příběhů lidí z kostela přes spoustu příběhů z Bible. Většinu z nich jsem už znal nebo aspoň slyšel. Z nedělní školy, z dědečkova vyprávění nebo z nedělních kázání. Ale nikdy jsem o nich takhle nepřemýšlel. O Mojžíšovi, Izraelcích, o králi Davidovi a o prorocích. O Gedeonovi, Deboře, Eliášovi. Kdo to jen je, že zná tak dobře slova žalmů a proroků? A kdo to jen je, že dokáže poskládat věci dohromady tak, že to najednou začíná dávat smysl?

„Víte,“ povídá pak ještě ten tajemný bezdomovec, „jestli to vzkříšení mělo mít nějaký smysl, tak právě kvůli těm, kteří hledaj a jsou zklamaný a unavený a zdrcený a mrzutý a otrávení životem. Chápete? Možná právě kvůli tomu, že tu teď sedíte a čekáte, až přijde farář a vy mu podepíšete odchod z církve, možná právě kvůli tomuhle vašemu znechucení mělo vzkříšení smysl. Dyť jsem to v tý Bibli četl, vy ne? Ten Vzkříšenej přece nepřichází tak, že se postaví do čela svejím následovníkům, kteří mají ve všem jasno. Spíš než k následovníkům se přece připojil k těm, kteří to chtěli s vírou a církví zabalit – protože to už nemá budoucnost. Protože to postrádá smysl. Rozumíte mi? My to vzdáváme, ale je tu Někdo, kdo to nevzdal!“

Na chvíli se odmlčí. Z otevřených oken kostela jer slyšet zpěv. Jé, tuhle písničku si ještě pamatuju: „Otevírej oči, které nevidí tě, nevidí pravdu, znají jenom klam. Důvěru probuď v nás, jakou mívá dítě. Promluv k nám, Pane, řekni: „Pokoj vám“. Ano, to bych tak moc chtěl slyšet – Pokoj tobě, pokoj vám...“

„Chtěl jsem se ještě zeptat“, otáčím se ke svému sousedovi na lavičce. Ale vidím jen prázdné místo. Není tu. Jak je to možné? Že bych přehlédl, jak odchází? Už dlouho se mi nestalo, aby mi někdo takhle naslouchal. A řekl tolik zajímavého. Ještě na tolik věcí bych se chtěl zeptat, mluvit o nich, sdílet je. A zůstal jsem zase sám. Kam zmizel? A kdo to vlastně byl? Andělé přece mají křídla. Nebo ne všichni? Paprsky jarního slunce se opírají do chodníků a vzduchem voní rozkvetlá jablň.

Před očima mi jako film běží různé situace z mého života posledních měsíců a let. Byl v nich Bůh se mnou? Je možné, že jsem to třeba jenom neviděl? Že by člověk Boží působení a doprovázení ve vlastním životě viděl až zpětně, třeba až s velkým časovým odstupem? „Zůstaň s námi, Pane, když se stmívá,“ nese se znovu refrén písničky.

Zůstaň s námi, kteří nerozumíme, kteří utkáme a zapalujeme za sebou mosty. Zůstaň s námi, kteří nechápeme, proč se dějí různé věci kolem nás. Zůstaň s námi, které provokují otazníky nad tvým vzkříšením i na tvém bytím ve světě. Zůstaň s námi, nad kterými mnozí zlomili hůl, zůstaň s námi, kteří jsme možná zlomili hůl nad něčím, co mohlo fungovat, kdybychom tomu dali šanci. Zůstaň s námi, kteří jsme si zakázali čemukoli věřit, protože jsme strašně zklamaní. Zůstaň s námi, Pane. Nevím, kdy jsem se naposled modlil. Ale teď jako by k tomu byla znenadání příležitost.

Z myšlenek mě náhle vyrušil zvuk motoru. Přijela odtahovka s farářovým autem na zádech. Zánovní Superb to teda nebyl. A vida, farář přijel taky. Jakmile vyřídil formality se šoférem, hned mě přijal a pozval do kanceláře.

„Bratře Vonásku, sepíšeme to spolu. Respektuju Vaše rozhodnutí, nebudu Vás přemlouvat. Zapnu počítač, otevřu sborovou kartotéku a...“ „Počkejte ještě,“ skáču mu do řeči. „Nezapínejte to, já vlastně... vlastně jsem se chtěl zeptat, v kolik jsou v neděli bohoslužby?“

„V devět třicet,“ usmál se vlídně. „A budeme slavit i večeri Páně. Přijdete?“ (Amen.)

Pavel Hanych

KŘEST

7. května 2017
byla pokřtěna
Jenovéfa Marie Talafantová

a protože toho dne bylo kázání o Samsonovi, objevil se Samsonův příběh i v části adresované Jenůvce a jejím rodičům:

Situace Samsonových rodičů nás učí, že Boží cesta je mnohem širší, než ten chodníček, který si k Bohu vyšlapáváme my. Že ta cesta k Bohu je dost široká na to, abychom po ní mohli jít vedle sebe a tak tím pádem každý tak trochu jinak. Směr je stejný, cesta je společná, ale ta úplně konkrétní podoba, ta se už lišit může. Když potomek pro sebe objeví jinou církevní tradici, jiný typ zbožnosti, jiné teologické důrazy - to nemusí být pro rodiče jednoduché, ale ani to neznamená, že dítě opouští Krista. Platí to vždy, ale v takovou chvíli platí dvojnásob, že je potřeba víc mluvit o svých dětech s Bohem, než se svými dětmi o Bohu.

Dnes Jenovéfu ve křtu odevzdáváme Pánu Ježíši do rukou a on už ji nikdy neopustí. Budme tedy pokorní a v této pokoře se učme spolu s ní hledat, po jaké cestě chce Bůh vést ji a po jaké nás. Užívejme si v radosti cesty společné a trpělivě snášejme cesty rozdílné. Rozdílnost v cestě za Kristem obohacuje a tak nejen ona od nás, ale i my od ní se něco dobrého budeme moci naučit. ■

BESEDA S PETREM BÍSKEM

Ve středu 19. 4. v podvečer vyprávěl Petr Bísek o své pouti z Braníka do USA a po padesáti letech zpět. Jsem přesvědčená, že všichni posluchači včetně mě s velkým zaujetím poslouchali jeho vyprávění. Svědčí o tom i několik reakcí, které připojuji.

Abych se neopakovala, nezbývá mi, jen upřímně poděkovat: Petře díky, ať Ti dává Pán Bůh hodně síly a elánu jako doposud. JP

Setkání s bratrem Bískem pro mě bylo moc zajímavé a takové lidské. Právě proto se mi asi tak dobře poslouchalo. Děkuji za jeho upřímnost a otevřenost. Obdivovala jsem jeho přístup a zásadovost a velmi jsem rozuměla i jeho pochybnostem a zklamáním. Rozhodnutí bratra Bíska a jeho manželky omezit výnosný "byznys" a začít vydávat noviny s nejistým ekonomickým efektem je také projevem silných osobností. Je dobře, že jejich práce v Americe pro naši zemi, a to nemyslím jen to vydávání Amerických listů, byla oceněna. Překvapilo mě, že oba manželé dnes žijí odděleně, jeden v USA a druhý tady v ČR. Je to asi také daň emigraci a životu v zahraničí. Také to zřejmě souvisí s tím, že dcera s rodinou žije v USA a syn s rodinou tady u nás. Za sebe si to ale moc nedovedu představit. A ještě mě překvapuje, že bratr Bísek ve svém věku věnuje svůj čas trénování mladých sportovců. Klobouk dolů!

Miluška K.

Jaký dar to dostal pan Bísek, že ani zima zimovatá mě ze sálu nedostane! Díky, už tu naši "ami" emigraci neberu jako vzdálenou. Googlila jsem si českou hospodu v NY, našla tam opravdu na zahradě lípu pana Havla a zažila jakousi "sounáležitost" s našimi tam.

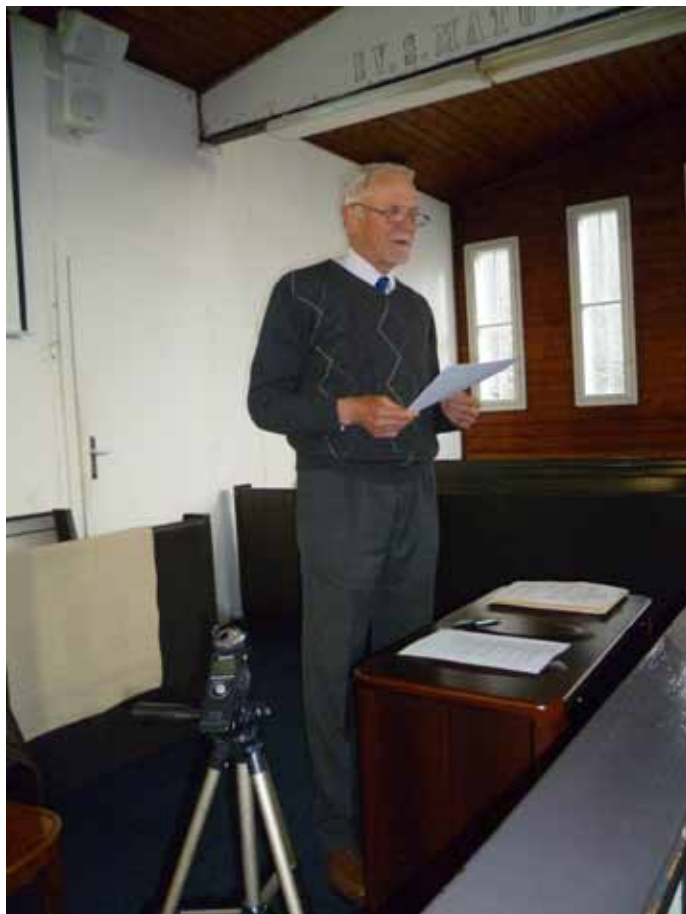
A taky ta radost, slyšet moudrého chlapa mluvit s pokorou o obrovském nasazení a úspěchu! Míša S.

Petr Bísek nás seznámil s podstatným kusem zajímavého života. Rozhodnutí odejít do emigrace bylo těžké, ale povedlo se mu odejít s manželkou. Ve Švédsku, kde se ocitli nejdříve, se uchytili velmi dobře. Ale rozhodli se jít dál. K tomuto kroku je třeba velké odvahy. Vedli si však statečně a měli úspěch. Dařilo se jim díky jejich píli, šikovnosti a velké pracovitosti. Nepomýšleli na svůj prospěch, ale vždy pomáhali tam, kde bylo třeba, i jiným Čechoameriča-

nům, bez nároku na nějakou odměnu. Petr často mluvil o náhodě, která ho potkala. Bylo to však Boží vedení, které mu ukázalo cestu či rozhodnutí pro další dny a léta života. Biskopi mají náš obdiv.

Děkujeme za milé, laskavé a upřímné vyprávění.

Daniela a Pavel N..

Pokud kohokoli ze čtenářů příspěvek zaujal, může si ho poslechnout v běžné zvukové kvalitě (53,4 MB):

http://branik.evangnet.cz/mp3/Petr_Bisek_2017-04-19_streda.mp3

v nejnižší použitelné zvukové kvalitě (14,1 MB) pro ty, kdo mají pomalejší internet:

http://branik.evangnet.cz/mp3/Petr_Bisek_2017-04-19_streda_low.mp3

DOROST – VELIKONOČNÍ VÝPRAVA

Střípky dorostenecké poezie

*Naše pětice cenně a hodnotně,
stojí v odvaze jednotně.
Skrývat se, utíkat
a Boha uctívat.
Chvalozpěvy zpíváme,
o pomoc voláme.
Bože, dej nám sílu,
ať máme víru,
silní ať jsme, když písmenka hledáme,
knihtisk díky tobě máme.
Překlad naší Bible české,
desatero, žalmy hezké.
Ach Bože, dej nám sílu,
ach, dej nám silnou víru!*

SKRÝVAJÍCÍ SE JEDNOTA
*Jednotně a odhodlaně,
skrýváme se ve tmě.
Odvahu my máme,
v podzemí se ukrýváme.
Knihtisk denně používáme,
Bibli na něm překládáme.
Aby lidé mohli desatero čísti,
musíme Bibli tajně přeložiti.
Podplácet se nedáme,
chvalozpěvy zpíváme.
Silná je vůle Boží,
ať se v lidech stále množí.
Amen*

ODVAHA KONĚ

*Jednou jsem nastoupil odhodlaně,
na svého jediného koně.
Silná byla jeho odvaha,
rupla pod ním podlaha.
Jednotně padali jsme dolů,
ve sklepě našli plno molů.*

KVÍZ PRO ČTENÁŘE:

3 skupiny dorostenců měly za úkol z určených klíčových slov (stejných pro všechny skupinky) sestavit báseň. Bohužel, poslední se nedochovala celá. Poznáte, která klíčová slova to jsou?

Příběh Bible

Dorostová Velikonoční výprava sledovala příběh Jednoty bratrské a příběh překladu Bible do češtiny. 15 dětí ve věku od 5 do 14 let bylo rozděleno do 3 skupin. Tyto skupiny byly určeny losem, stejně jako byli losem určeni první kněží Jednoty bratrské. Naši stateční překladatelé získávali celou výpravu jed-

notlivá písmenka do svého knihtisku, aby mohli na konci celou Bibli otisknout v češtině. Museli čelit mnoha nebezpečím a nástrahám (bloudění v Levektekadruzabském lese, pašování slov přes nepřátelskou linii, luštění záluďných šifer, plnění náročných úkolů v neznámém prostředí...). Součástí této mise bylo také hledat nové místo pro překládání Bible, neboť tiskárna v Ivančicích byla prozrazena! Nejbezpečnějším způsobem se zdála být rekognoskace terénu z vodní hladiny řeky Jizery. I tento úkol zvládly děti skvěle! Mezitím jsme slavili velikonoční svátky. To se skládalo z každodenního duchovního programu, přípravy nekvašených chlebů a Poslední večeře, křížové cesty, kterou si děti samy vytvářely, nácviku divadelně ztvárněné písně „To anděl kámen odvalí“ a její předvedení na nedělních bohoslužbách v ČCE Mladá Boleslav.

Po závěrečném orientačním běhu s procvičováním biblických a táborečnických znalostí, dorostáci dostali zbytek svých písmen a čile se pustili do tisku Bible. Byla to dlouhá a namáhavá práce a někteří i padli únavou, ale výsledek stál za to a i odměna byla bohatá. Poté, co si děti před odjezdem ulovily svého „neopeřeného opeřence“ vodním dělem a tím získaly jídlo na cestu do vlaku, přijeli jsme domů s dobrým pocitem a plným žaludkem?

Velký dík patří všem vedoucím (Mikuláši Fantysovi, Tomovi Plhákovi, Verče Mazné, Tadeáši Friedrichovi), také manželům Pospíšilovým za nadstandardní technické služby a vždy něco dobrého na zub ☺ a všem vám, kteří nám s důvěrou svěřujete své ratolesti.

Jsmo vděční Pánu Bohu za pěkné počasí, společenství, ochranu a krásné prožití největších svátků v roce!

Adéla a Tomáš Bedrníkovi

MOTORKÁŘSKÉ BOHOSLUŽBY

1. květen – hřmot silných motorů otřásá jindy poklidným Strmilovem. Posádky sto osmdesáti motocyklů sestupují a míří k evangelickému kostelu, kde na ně již tradičně čeká branický farář Jaroslav Pechar.

Ti, kdo se už nedostali dovnitř, postávají venku. Bohoslužby jsou přenášeny i před kostel. Všichni se dočkají i toho, proč sem už desátým rokem přijíždějí: prosby o Boží ochranu v nastávající motorkářské sezoně a požehnání.

RČ

Nad textem o uzdravení slepého od narození (Jan 9) motorkáři slyšeli třeba toto:

„Hele, Ježíši, Ty máš na každou otázku rozumnou odpověď. Tak co s tímhle? Kdo za to může?“ ... Ale na tenhle způsob ptaní Pán Ježíš nepřistoupí. „Ne, mládenci. Ani on, ani jeho rodiče. Tímhle směrem vůbec nemá smysl uvažovat. On je slepý, abychom s tím my něco udělali.“

Tohle je Ježíšův přístup a podle mého je to nadmíru rozumný přístup. Zlo je prostě zlo, dopadá na nevinné a nějakým mudrováním o tom, kdo co zavinil či nezavinil, tím vůbec nic nevyřešíme. Možná zavinil, možná ne, nad tím můžeme dumat, když zbude čas. To první, co by nás mělo napadnout při setkání se zlem je: **„Ten člověk má problém – co bych tak s tím mohl udělat já?!“**

No – když si to takhle řekne Ježíš, tak on s tím nadělá dost, takže slepce uzdravil. Takovéto schopnosti žel nemáme, ale úplně bezmocní také nejsme. Někomu pomoci, nebo aspoň poradit – to bychom určitě aspoň někdy zvládnout mohli. Zajít za někým, kdo je sám. Zastavit se u někoho, kdo je třeba nemocný. Zavolat někomu, kdo se dlouho neobjevil na žádné akci. Přibrzdit, počkat na někoho, kdo jede nějak podezřele pomalu a zeptat se, co se děje. Protože to je prostě zlo, že je někdo marod, v depkách, nebo má nějaký defekt. Když je kolem nás zlo, tak je v tu chvíli šumák, proč se to stalo a kdo za to může. Kamarád má problém a možná jsem to právě já, kdo je v tu chvíli jediný, kdo o tom ví a kdo do toho zla může vstoupit.

Zlo v tomto světě je výzva. Nepřestane být zlem – ale mělo by nás postrčit k tomu s ním něco dělat.

JFP

STŘÍPKY Z MLÁDEŽE – DUBEN

Aleš Drápal: Kniha Zeptej se táty

Ono je to tak, že když je člověk mlád, má takový pocit, že se těch rodičů jednou zbaví, že prostě dospěje a oni už nebudou nikde strašit. Pak to nějakou dobu taky tak funguje, v tom aktivním středním věku, když má plno práce a malý děti a nemá na plno takových vztahových věcí čas. Pak ale prostě zjistí, že pořád ty jeho rodiče, i když už nejsou třeba ani fyzicky přítomný, v jeho hlavě zůstávají.

A stejně i sourozenci. A běžně se stává, že jedna babička vyčítá druhý babičce, že když byla malá, tak ona jí sebrala toho medvídka a nikdy se jí neomluvila.

Ta naše představa toho mládí, že jednou tohle všechno bude za námi, prostě není, alespoň u většiny lidí, založená na realitě. Když to skutečně nějak pomine – v dobrém smyslu, když to člověka netrápí – souvisí to s tím, že ty věci nějak zvládne. Když člověk nemá vůči rodičům neadekvátní výčitky a zároveň je ani nezbožňuje způsobem, který mu brání žít vlastní život.

Z hlediska víry je to ještě složitější, pokud ta moje víra má v sobě někde ten rozměr, že to je vlastně kvůli rodičům. To, že takhle víra začíná, není zas tak neobvyklé – někdy holka uvěří kvůli klukovi nebo naopak – a to samo o sobě není špatně, špatné je, když to zůstane trvale nereflektované, když si to někdy člověk neuvědomí a nějak nezpracuje...

[V knize] Emil objeví vlastně až úplně na konci tátového života ten rozměr toho osobního vztahu k Pánu, kterej ty rodiče měli. A z nějakého důvodu se tohle z té generace na generaci vykomunikovat nepodařilo, pro ty děti to zůstává jenom jako taková struktura. Někde je potřeba, pokud to nemá takhle zůstat, zeptat se táty – toho tam nahoře.

Daniel Amos Friedrich

ČARBRRRÍL

**představení vlastní hudební tvorby.
Posluchači se mohli kromě hudby potěšit
i výstavkou fotografií Bereniky Haladové.
Moderoval Jan Winkelhöffer**

JFP – ÚVODNÍ PÍSEŇ POUŤ

Valí se proud lidí jak kalná řeka,
tahleta zkušenost každého čeká.
Zástupy lidí teď jak had se kroutí
pomalým krokem k Matějské pouti

Ref.:

Všechno to houpání
k šílenství dohání,
no snad znenadání
/:něco mě zachrání.:/

Někde hned za branou hlava se točí,
řetízky cinkají na kolotoči,
dopředu, dozadu, nahoru, dolů
na něčem sám a na něčem spolu.

Ref.

Chtěl bych se otočit, vrátit se domů,
jen mě tam nesvezou od autodromu,
střelnice, skákadla, atrakcí fůra,
na mě to doléhá jak noční můra.

Ref.

Že život se mně furt právě tak houpe,
nahoru, dolů; no až je to hloupé,
kolikrát už jsem to zaplatil draze,
houpačky života na horské dráze

Ref.: (...) **někdo mě zachrání...**

FILIP ŽILKA – BUGATTI STEP

DÁŇA PINC A EVIČKA PINCOVÁ (SPOLU A PAK KAŽDÝ ZVLÁŠTĚ)
píseň k tatínkovým šedesátinám (text napsala maminka)

PETR BÍSEK

PŘÁTELSKÝ SBOR

Před nějakou dobou mě zaujal článek od Careyo Nieuwhofa, ve kterém popisuje věci, které do budoucna budou pro církev důležité. Jedním z bodů je, jak zapojit lidi do života v církvi. Jak být jako sbor přátelský k nevěřícím? V tomto článku se zaměřuji zejména na nedělní shromáždění, i když je jasné, že tohle samo o sobě nestačí. Je to ale dobrý začátek. Článek není kritikou současných sborů, ale má sloužit spíš jako povzbuzení a tak trochu „jiný pohled na věc.“ Proto je u každého bodu tip na to, jak věci pozměnit tak, abychom byli nevěřícím jako církev více přístupní.

1. DÍVEJME SE VEN, NE DOVNITŘ

Možná se Vám to už stalo. Byli jste na návštěvě ve sboru, kde jste nikoho neznali. Super uvítání, fajn chvály i kázání a v ohláškách pozvání na kávu. Když shromáždění skončilo, nikdo za mnou nepřišel a tak jsem si sama nalila kávu. Chvilku jsem postávala u stolečku s kávou, pak jsem si s hrnkem v ruce na nástěnce přečetla všechna oznámení a prohlédla všechny knížky v knihovničce. Všichni vypadali, že se společně úžasně baví a užívají si vzájemné společnosti. Já jsem se cítila trochu jako někdo, kdo by chtěl být toho součástí, ale ve skutečnosti je jen pozorovatel zvenčí. Po půlhodině jsem odešla.

Často se snažíme dostat lidi na nedělní shromáždění. Když ale přijdou, otázka je, jestli si jich někdo všimne.

Přirozeně si většina z nás líp popovídá s někým, koho už zná. Po setkání chci pozdravit kamarády, naplánovat čas další skupinky, dát dárek kamarádce, která měla narozeniny,... ALE... Lidé, kteří jsou u vás ve sboru na návštěvě, jsou většinou právě ti, kdo nejdřív odejdou. Ve sboru nikoho neznají, nemají se tedy s kým bavit a je pro ně proto zvláštní a nepohodlné jen tak postávat a čekat, až se jim někdo přijde představit. **Je proto důležité, abychom za novými lidmi zašli předtím, než půjdeme za známými.**

Jak píše Paul Bartlett, „*připomíná naše církev spíš zábavní parník na výletní cestě, nebo záchranný člun na záchranné misi?*“

TIP: Jdi nejdřív za lidmi, které neznáš. Každý z nás má v neděli různé věci, které potřebuje udělat. Pokud tě některý známý osloví a začne rozhovor, omluv

se mu s tím, že se jdeš představit lidem, kteří tu jsou poprvé. Anebo vezmi kamaráda s sebou se představit. ☺ Lidi ze sboru na tebe, na rozdíl od návštěvníků, většinou počkají. A pokud ne, domluvíš si s nimi setkání na jindy. **TIP:** Na začátku setkání může ten, kdo setkání vede, vyzvat lidi, aby našli někoho, koho neznají a krátce se představili.

TIP: Všimát si nových lidí rozhodně není jen úkolem pro pastora nebo starší. Je proto dobré o tomto mluvit v rámci vyučování nebo oslovit lidi, kteří by se návštěvníkům věnovali. Ale, pozor, všeho moc škodí. Nikdo nechce, aby se na něj na prvním setkání „nalepil“ nadšený křesťan, který ho během pěti minut pozve na všechny sborové akce, pozve ho na oběd a vymámí z něj mailovou adresu pro posílání pravidelných noviněk ve sboru. **Pověřte tedy pro tuto práci lidi, kteří jsou empatičtí, citliví a dokážou uhodnout, jak moc chce návštěvník mluvit nebo se zapojit.**

2. NAJDOU NÁS VŮBEC?

Jak vypadá vaše webová stránka/sociální síť? Je z nich jasné, kdy, kde a jak se můžu dostat do sboru na shromáždění nebo jiné akce?

Je na ní jasně zobrazená adresa, mapka a čas, kdy se sbor schází? Lidé by na webu měli mít možnost vidět čas a místo setkání maximálně skrze dvě kliknutí a to dvěma různými způsoby. Pokud už samotný web vypadá nudně, poslední aktualizovaný příspěvek je pět měsíců starý a k místu a času setkání se musím detektivně proklikat přes šest různých sekcí, dává to určitý obrázek lidem, kteří se na stránku dívají.

TIP: Uprav web tak, aby tam nebylo zbytečně moc informací. Čas a místo setkání by mělo být vidět ideálně hned na domovské stránce a zároveň v sekci „naše aktivity“ nebo „Co děláme“.

TIP: Pokud se setkáváte na místě, které není snadné najít pro ty, kdo přijdou poprvé, použijte bannery nebo plakátky se šipkami, které návštěvníky navedou.

TIP: Uprav web tak, aby byl už na první pohled nejen přehledný, ale i živý a přátelský. Dost nevěřících si dnes pod pojmem „církve“ vybaví slovo „nuda“. Je důležité jim ukázat, že křesťanský život je všechno možné, ale rozhodně ne nuda. Úvodní stránka by teda měla upoutat pozornost – fotky lidí z akcí, které sbor pořádá určitě na první pohled působí zajímavěji než budova sboru nebo přeslazený obrázek jehňátka na zlatém pozadí.

3. KÁVA A ČAJ

Je skvělé, že ve většině sborů se káva, čaj a malé občerstvení po nebo před bohoslužbou, stalo samozřejmostí. Je známé, že jídlo lidi spojuje a sám Pán Ježíš často prokazoval svou lásku a přízeň tím, že s někým trávil čas při společném jídle. Je to příležitost, jak lidi blíže poznat a seznámit se s nimi stejně jako si příjemně popovídat s těmi, se kterými se už známe. Málokdy ale na kávu po shromáždění půjde návštěvník jen tak sám od sebe. Platí to zvláště v případech, kdy je setkání u kávy na jiném místě, než hlavní program.

Když si všimnu někoho nového, je fajn mu nabídnout, jestli by si společně se mnou nedal kávu.

Pokud se člověk nechce seznamovat, je celkem snadné odmítnout a pokud ano, je celkem snadné se seznámit a představit „nováčka“ ostatním. Je nově příchozí student? Můžu ho představit vedoucímu mládeže. Nebo je to maminka s miminkem? V tom případě ji seznámím s maminkami, které se přes týden schází v dětském klubu. **Častokrát nejde o to, CO, ale spíš JAK to děláme.** I ta nejlepší káva může chutnat celkem hořce, když ji člověk popíjí sám. Na druhou stranu odpustím i tu nejlevnější rozpustnou kávu, pokud ji můžu vypít v milé společnosti. ☺

TIP: Využívejme přirozené obdarování lidí ve sboru. Pro někoho je radost oslovovat nově příchozí, pro jiného to může být noční můra. Moc rád si ale popovídá s tím samým člověkem, pokud mu ho někdo známý představí.

TIP: Minulý rok jsem byla na návštěvě v jednom londýnském sboru. Po skončení setkání nás pozvali do suterénu, kde se podával čaj a domácí koláče. Když nad tím přemýšlím, ani si nepamatuju, o čem ten den bylo kázání. Co si ale pamatuju, je úžasný jablečný koláč, ale hlavně velmi milá paní, která koláč servírovala. Neservírovala totiž jen koláč, ale i velkou porci úsměvu a lásky, díky kterým jsem se v tamějším sboru mohla cítit jako doma.

4. MALÉ DETAILS HRAJÍ (ZVLÁŠTĚ NA ZAČÁTKU) VELKOU ROLI

Moje kamarádka, která je nová křesťanka, se nedávno po návštěvě různých sborů rozhodla, že bude chodit do jednoho konkrétního. Když byla

ve sboru podruhé, pastor si jí všiml, představil se jí a provedl ji po celém sboru. Kamarádka byla nadšená. Když ale přišla do sboru další neděli, pastor k ní přišel znovu a začal se znovu představovat s tím, že se ještě neznají. Jasně, může se to stát. Pastor měl určitě dobrý úmysl se seznámit s někým novým - není v našich silách si pamatovat všechny. Určitě to ale není ideální. A pokud si nejsem jistý, je daleko lepší říct něco jako „*my už jsme se představovali, že?*“

TIP: Pamatuj si jméno a tvář nových lidí. Častokrát je těžké si zapamatovat každého. Je proto dobré si jméno poznamenat. Jeden z mých největších životních omylů je, když si říkám: „*Ale ne, to nemá smysl si psát. Budu si to přece určitě pamatovat.*“ Je taky dobré si uvědomit, že ne všechno má dělat a pamatovat si pastor. Můj známý Sammy si před mnoha lety jako student v novém městě hledal sbor. Na návštěvě jednoho sboru k němu přišel jeden sympatický chlapík, který se představil a zeptal se ho na jméno. Když se po několika týdnech do tohoto sboru vrátil, právě tenhle člověk ho oslovil. „*Ahoj Sammy, rád tě zase vidím.*“ Sammy byl skoro v šoku, že si někdo pamatoval jeho jméno a byl to jeden z důvodů, proč nakonec ve sboru zůstal.

Dneska Sammy pracuje jako pastor právě v tomto sboru a dělá skvělou práci.

Malé detaily často, obzvlášť na začátku, hrají velkou roli. Nepodceňujme je!

5. KŘESŤANŠTINA NIKOMU NESVĚDÍ

Jakým způsobem mluvíme? Opravdu je nutné používat slova *besídka* nebo *nedělka* místo „*dětský program*“? Křesťané spoustu věcí a frází vnímají jako samozřejmost. Pro člověka, který je na setkání křesťanů poprvé, tyhle výrazy však nedávají smysl. Ježíš během své služby také mluvil jazykem, kterému ostatní rozuměli a který byl v té době přirozený. Oblékal se jako Žid, jedl jako Žid a chodil na židovské oslavy. To, co jej oddělovalo od ostatních, byl zejména jeho charakter a to, jak mluvil a jak se choval. Vyjádření „*jme spasení krví Beránka*“ během vysvětlování evangelia sice zní poeticky a duchovně. Stejně tak ale poslouží věta „*Jme zachránění díky oběti našeho Pána Ježíše Krista*“. Nezní sice tak duchovně, lidé jí ale za to budou rozumět. Nemusí jít ale jen o „staré, zažité výrazy“. Stejně nejasně může působit pozvání „*přijít na Getting Deeper*“ nebo to, když se v rámci oznámení „*mají zájemci o službu v Royal Rangers hlásit u Markéty*“.

TIP: Výrazy jako sbor, nedělka, ohlášky, mládež nebo kancionálka zkusme nahradit slovy, které se dneska běžně používají. Lidi, kteří jsou nám dobře známí, jsou pro návštěvníky nebo nové lidi ve sboru pouze jmény. Ujistěme se, že budou vědět, o koho se jedná.

TIP: Přivítejte na setkání nové lidi. Zároveň je dobré, když se člověk, který setkání uvádí, představí. Jedna věta jako: „*Vítejte na dnešním setkání. Pro ty, kteří mě neznáte, bych se rád představil. Jmenuju se ... a jsem pastor/jedním z vedoucích v tomto sboru.*“ pomůže návštěvníkům sboru se alespoň trochu zorientovat.

CO DODAT?

Nejde až tak moc o strategie, ale spíš o přístup, který máme. Vzpomeň si na to, jak ses cítil, když jsi jako nevěřící poprvé přišel do sboru. Už si to moc nepamatuješ nebo jsi ve sboru vyrostl? Možná by stálo za to, se jít do pár sborů podívat. Běž na návštěvu do sboru, kde nikoho neznáš. Jak se budeš cítit? Mít srozumitelné a praktické kázání, pěkný interiér a kvalitní kávu je super. Je skvělé být relevantní dnešnímu světu. Je to ale stále jenom forma. A forma je vždycky druhotná. Nejdůležitější byl, je a vždycky bude obsah. To, jak se chováme, jak mluvíme, jaký je obsah kázání a s jakým postojem přijímáme nově příchozí. V Písmu se píše, že „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým.“ Držme se toho. Nevím jak ty, ale já si to musím často připomínat.

Kateřina Holá (ředitelka Nadace Bílá místa)

TEČKA ZA KVÍZEM 2017

ÚČINKOVALI: Jiří Čujan st., Tomáš Bucki, Maruška Procházková

TECHNICKÁ POMOC: Michal Mazný

Slušnost velí poděkovat odstupujícím hercům Marušce Procházkové a Tomáši Buckimu za nadprůměrný výkon a plné pochopení role. Autor je zkrátil a ponechal si delší. Pozapomněl tudíž na zásadu „méně je více“.

Ve výkladu studia Palackého nebyla zdůrazněna informovanost jeho otce Jiřího P. o německých a latinských školách v zemi, ani doprovázení nadaného studenta matkou několik dní a 70 km k bratislavskému lyceu.

Na správnost odpovědí a losování již profesionálně dohlížel Michal Mazný, díky mu.

Kvíz měl mladším posluchačům připomenout, kdo byl František Palacký. Mohou také navštívit Palackého museum ve stejně nazvané ulici Starého Města č. 7.

Památník a hrob F. Palackého je v Lobkovicích u Neratovic. Ohlaste se pět dní předem na tel. 728 357 808. Děkuji.

Jiří Čujan, 3. 5. 2017

PS. (POZNÁMKA REDAKCE):

1) Kvíz sice vyhrála Dagmar Mazancová, ale protože je rozená Čujanová, vzdala se slávy za prvenství. Tu pak los přisoudil Petru Heřmanovi.

2) Děkujeme bratru Čujanovi, že vymyslel text soutěže, prostudoval historické materiály, scénku nacvičil a sám se chopil hlavní role. ■

BIBLICKÁ STEZKA

Je pátek 5. května, pět hodin odpoledne, a po skončení Dorostu se řada dětí odebrala s rodiči domů. Zdaleka však ne všechny. Zítra je totiž čeká Biblická stezka, orientační závod zaměřený na biblické, tábornické i fyzické dovednosti.

Děti se baví hraním her zaměřených na knihy Bible, popřípadě se učí uzlovat, nebo recitují verše. Po značně stresujícím a usilovném drilu se scházíme k večeři. Když jsou všichni najezení a (v rámci možností) spokojení, začíná mnohem uvolněnější část přespání, kterou zakončíme béčkovou americkou komedií pro děti, Pan Popper a jeho tučnáci. Pak již všichni jdeme spát, abychom nabrali sílu na zítřejší závod.

Je sobota ráno a my se (většinou) vyspalí probouzíme do vlahého májového rána. Posnídáme chutnou krmí a vyrážíme tramvají číslo 3 směr Praha – Masarykovo nádraží. Na zastávce čekáme (jako obvykle) na Tadeáše a navzdory všem obavám, zda se nám podaří do Klánovic, kde se závod koná, dorazit včas.

Zanedlouho zastávku a později i tramvaj zaplní šťastná recitace spokojených dětí učících se předepsané veršíky. Když náš Městský slon konečně zastaví a my staneme na starém, nepřiliš zpevněném betonovém nástupišti, vydáváme se spolu s dalšími účastníky stezky na pochod ke startu, kde nám jsou zopakována pravidla s přídatkem několika (dobře míněných) rad.

Po zdlouhavé a nezáživné registraci (celkem 23 hlídek) konečně vybíháme. A co bylo dál už vám mohou prozradit pouze (brilantní) výsledky čtyř branických hlídek:

KATEGORIE PĚŠINKA:

Johanka Chadimová, Evička Buckiová, Barča Brychová: **5. místo**

KATEGORIE STEZKA:

Honza Bucki, Zdíša Chadimová, Kuba Lukáš: **17. místo**

Hanička Bedrníková, Matouš Bedrník, Met Zvánovec: **8. místo**

Verča Mazná, Mikuláš Fantys, Amélka Rabelová, **2. místo**

Mikuláš Fantys

ESEJ O ARTUROVI

„Přijed, půjdeme ven se šelmou,“ řekla mi jednoho dne moje kamarádka Jarka.

Šelma je černý jezevčík jménem Artur, který má dobrosrdečnou, leč také poněkud paličatou povahu, jak se ostatně o jezevčících říká a také ví. Tento pejsek má s branickým farním sborem společnou jednu zásadní věc: patří totiž do rodiny pana faráře.

Není to jen tak nějaké ledajaké zvíře. Je totiž stylový: za prvé – celý rok chodí v černém kožichu, který mu sahá až po paty a který by se s určitou nadsázkou mohl přirovnat k farářskému taláru (jen ty bílé tabulky mu chybí). Za druhé – přijímá pod obojí (tj. přijímá lásku jak od svého pána, tak i od své paničky). Za třetí – hřeší jen sporadicky; a pokud, tak jen lehce. Za čtvrté – žije v celibátu, nad čímž bdí bedlivé oko jeho majitelů. A nakonec bych dodala, že žije naprosto asketickým způsobem života, protože

jeho výlučnou stravou jsou suché granule a voda. Ke svatosti mu taktéž napomáhá to, že miluje své čtyřnohé přátele, lidi a život jako takový, i když je někdy pod psa.

Kromě toho všeho má obdivuhodnou vitalitu a smysl pro humor, čímž udržuje dobrou mysl pana faráře, aby se pod tíhou svých povinností nesořil, naopak, aby utužoval procházkami na čerstvém vzduchu svou fyzickou i psychickou. Tak sami vidíte, že popsat takové zvířátko i s jeho myšlenkovými pochody není žádná hračka, obzvláště když na něm tak trochu závisí třeba to, jestli nedělní kázání bude nezáživné a nudné nebo květnaté a plné života.

Ráda bych se zmínila o tom, že venčení takové vzácné šelmy je úkol na nejvyšší odpovědný a náročný, vyžadující řešení neotřelých situací. Artur je totiž nejen šelma všech šelem, ale také osobnost, která poslouchá zásadně a

pouze jenom pana faráře a z ženských autorit si dělá vyloženou bžundu neboli šprtouchlata. To je někdy veselé a někdy na zabití. Jako příklad bych uvedla několik takových hezkých chvilék.

Začnu tím, že Vám popíšu, co se děje, když jde Artur ven. Letí po schodech jako pominutý, zvučně štěká a je radostí z toho, že jde ven z klauzury, celý pryč. Ledva se za ním zavřou dveře paneláku, žene se hurá stylem za prvním jedoucím autem, které má tu smůlu, že místo ocásku a nožiček má něco tak neskonale blbého, jako jsou gumová kola. Bohužel mu to kovové monstrum vždycky se železnou pravidelností ujede. A tak pejskovi nezbude nic jiného, než se rádoby poslušně vrátit k paničce, která z toho závodu má sice hlasivky a nervy nadranc, přesto nešetří pochvalou a kvituje jeho návrat sušenkou pro psy a slovy: *Hodný pan pes, poslechl*. Hodný pan pes se v takové situaci umí tvářit náramně ctnostně a vydrží mu to do té doby, než najde novou inspiraci k dalšímu ze svých mnoha povedených kousků.

Tím je například letní koupání v jezírku ve skalní kotlině v Prokopském údolí. Artur miluje plavání. Plave tím stylem, že každá dvě až tři tempa plácne vši silou tlapkou do vody, ta vystříkne do výšky a on s velkým požitkem ji chytá do své tlamičky a má z tohoto vodního zápolení nepokrytou radost. Je to královská podívaná a nejlepší na tom je, že si Artur tyto gagy vymýšlí proto, aby byla legrace. On totiž (kdyby na to přišlo) by se mohl klidně napít vody z nedalekého potůčku, kde je vodička jako křen, ale to by nebylo tak zábavné. Artur nesnáší nudu, takže žádné pití z potůčku, ale hezky z jezírka z vlastnonožně vyrobeného vodotrysku.

Artur miluje jednu vlčáčku, která za plotem hlídá takovou malou chatičku v kopci. I když své vyvolené sahá sotva po kolena, zdá se, že ani on jí není zcela lhostejný. Očichávají se a ňufňají se přes plot s láskou čistých duší, které nic nevědí o rasových předsudcích.

Jako všichni psi, miluje Artur běh za vrženým klackem. Nelítá však jen tak za nějakým nalomeným klacíkem. Musí to být pořádný kus z pořádné větve. To pak běží jako pominutý a někdy nabere zvláštní kurs směrem na samé dno Prokopského údolí, kudy vedou koleje, po kterých čas od času přejede nějaká ta lokálka. Vy se v takové situaci můžete ukřičet „*Arturéeé, Arturéeé!*“, což vůbec nefunguje. A tak Vám nezbývá než se modlit, aby tam ta lokálka zrovna nejela. To funguje, protože se až dosud vždycky vrátil živý a celý.

Artur se také někdy plete do cesty lidem v protisměru. Jednou pobíhal po kopcovité cestičce, když se najednou nahoře objevilo kolo. Cyklista brzdil seč mu síly stačily, vyvaloval oči a skrze semknuté čelisti cedil kouzelné zaklínadlo na téma „*Jdi-do-pr-de-le-psis-ko! Ne-rad-bych-si-kvů-li-to-bě-roz-bil-drž-ku!!*“ I když Artur evidentně nerozuměl, co mu ten pán na kole chce – podobné výrazy doma neslyšel – přece jen na poslední chvíli vyklidil pole a pán projel bez úrazu obličeje.

K Arturovým nejoblíbenějším kratochvílím patří jeho radovánky, když je třeba jít domů. To pozná, že bude konec legrace, nabere dráhu a zmizí. Prostě uteče. Není. Slehla se po něm zem. Jarka, znalá situace, oduší, že sice zmizel, jako obvykle, ale za půl hodiny, jako obvykle, zase příběhne. V mezičase si krátíme dlouhou chvíli voláním jeho jména do všech světových stran. (Co kdyby si to náhodou rozmyslel.) A když to nezabírá, tak se Jarka vytasí s novou zbraní – totiž se zvláštní technikou tleskání, kdy znalecky podotkne: „*Takhle ho vždycky přivolá náš Jára.*“ Jenže Artur je chytrý a bystrý a ví velmi dobře, že tohle ale vůbec není náš Jára!, a tak klidně běhá v menší či větší vzdálenosti, občas na nás zašteká odkudsi z podrostu, aby nám dal na srozuměnou, že jako OK, že o nás ví. Když voláme a tleskáme asi třicet minut, Artur se odněkud vynoří jakoby nic a Jarka prožívá vnitřní bitvu, jestli ho má přerazit nebo pochválit slovy „*Hodný pan pes, poslechl.*“ Pokaždé to vyhraje „*Hodný pan pes*“. Potom jdeme všichni tři svorně domů. My dvě bez válečného pokřiku a tleskání zvláštním způsobem a myslíme si, že je to fajn, že nahánění šelmy skončilo úspěšně. Hodný pan pes si vykračuje jako ten nejspořádanější, nejzpůsobnější a nejposlušnější pes v celých Hlubočepích. Pravděpodobně usoudil, že toho halekání jako na lesy bylo už víc než dost a že je nejvyšší čas, aby za nás přijal zodpovědnost a odvedl nás domů.

Kdybyste měli náhodou boule na duši a zdál se Vám svět ponurý a smutný, jděte ven s Arturem. Pokud Vám neuteče nebo ho něco nepřejede a pokud se k Vám zase vrátí, budete šťastní jako blešky, jak jste se krásně proběhli v jarním lese, nadýchali se čerstvého vzduchu a navíc pomohli s venčením psa.

*Jaroslavu Pecharovi s láskou věnuje 5. dubna 2017
Martina Votrubová*

POJEĎTE DO BĚLČE

jako dobrovolníci

KDY?

V létě, nejlépe v době, kdy tam budu i já, totiž na RPP III, který proběhne od soboty 5. 8. do soboty 12. 8. 2017. Pastoračně i organizačně jej vede farář Jiří Bureš, tč. kazatel ve sboru ČCE v Boskovicích. V týmu jsou kromě mne také fyzioterapeutka a lékařka.

PROČ?

Dobrovolná asistence na rodinné rekreaci, případně na táboře pro děti s postižením, je dobrá, užitečná služba! Zvládnete ji s pomocí služebně starších asistentů a týmu vedení a někdy i přítomných rodičů. Také proběhne instruktáž, které je třeba se zúčastnit (sobota 27. 5. 2017 v Jungmannově 9).

CO Z TOHO BUDETE MÍT?

Dobrý pocit! Plno zážitků! Byt a stravu zdarma, úhradu cestovních nákladů. Nová přátelství! Uplatníte svou kreativitu!

KDE ZÍSKÁTE VÍCE INFORMACÍ?

Po bohoslužbách se můžete obrátit na mne, případně Kadeřávkovy, kteří na akci opakovaně byli. Nebo mi můžete napsat (cierna@atlas.cz). Nebo se ptejte na oddělení výchovy a vzdělávání na ústředí ČCE.

Jarmila Čierná

Zvu do Bělče

na pobyt od 19. 8. do 26. 8. v hlavní budově. Jedná se o přátelské setkání s programem (nepovinným) v krásném prostředí na procházky, sport, koupání atd.

Vede to již po několikáté bratranec Pavel Prosek z Dejvic; letos bych i já rád s něčím pomohl (večerní program např. o Hvozdnici a Kavárničkách).

Paralelně probíhá i pobyt postižených dětí, který vede farář Daniel Heller z Valmezu. Je to prima parta.

Přihlásit se můžete na Synodní radě u sestry Stolařové nebo Markové na tel. 224 999 233.

Zdravím Víta Prosek

OBSAH 5/2017

Vítejte	2
Ze sborového života	3
staršovstvo, kalendář	
Cesta do Emaus	4
Tak trochu jiné kázání Pavla Hanycha	
Křest	8
7. května byla pokřtěna Jenovéfa Marie Talafantová	
Beseda s Petrem Bískem	9
Dorost – velikonoční výprava	11
Motorkářské bohoslužby	13
1. května ve Strmilově	
Střípky z mládeže	14
Čarbrrrríl	15
Přátelský sbor	16
Tečka za kvízem 2017	21
Biblická stezka	22
Esej o Arturovi	23
aneb „Přijed', půjdeme ven se šelmou...“	
Pojed'te do Bělče	26
Obsah a tiráž	27

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIII. ročník, číslo 5/květen 2017

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

